AN IMPORTANT CONTEMPORARY HISTORICAL EVENT: THE ISLAMIZATION OF EUROPE

Nicolae Iuga
Prof. PhD, „Vasile Goldiş" Western University of Arad

Abstract: Problem invasion of Europe by Muslims and the specific alteration Europe's Christian, as how much is left, it was not analyzed nor discussed extensively in the press, perhaps under a manifestation of political correctness misunderstood, actually transformed into a culpable self-censorship. But the phenomenon is real invasion is far-reaching and serious consequences are only partly unpredictable.
The demographic structure of Europe will change radically in a short time, which will lead to the disappearance of a civilization, its values and all, European civilization which was for centuries a forerunner of civilization and world culture, and imperceptibly replace it with another civilization, under the hypnotized, abulic and confusion of those condemned to extinction, with the complicit silence of the press and political parties dominant.
It can not accept this in the name of "globalization" because globalization is a pretext for seizing control of resources and population of the entire planet by a single power pole, not a humanitarian. Globalization will certainly fail in a kind of cynical and criminal policy, as former "proletarian internationalism". To succeed, globalization should be a religion, but it is obvious that in reality is not a religion, but a simple affair, perhaps the onerous biggest deal in the history of humanity.

Keywords: Muslim Invasion, Europe, Christian Spirit, Globalization.

1. Introducere

Credem că este necesar să pornim de la observația că, în istoria recentă, au existat două valuri ale migrației musulmane spre Europa. Primul s-a produs lent, insinuant și într-un timp mai îndelungat, pe la începutul anilor '90 ai secolului trecut. Migrația, inclusiv cea musulmană, a fost stimulată de căderea regimurilor comuniste, cu frontiere practic închise, și de o relaxare a regimului circulației persoanelor în țările occidentale. Musulmani pașnici, proveniți în principal din Turcia și din zona Magrebului, au pătruns continuu în Europa, atât pe căi legale cât și ilegale, în încercarea de a scăpa de sărăcie și de a căuta un trai mai bun. Astfel, treptat, în țările mari europene, Germania sau Franța, s-a ajuns la minorități musulmane integrate și stabile în jurul cifrei de cinci milioane de locuitori, reprezentând între 7-10% din totalul populației din respectivele țări europene. Aceste comunități musulmane au constituit apoi veritabile și eficiente capete de pod pentru puternicul asalt migraționist musulman asupra Europei începând din din anul 2015. Al doilea val l-a constituit evident cel al refugiaților de război, de dată recentă. Însă minoritățile musulmane din țările europene vor deveni – din motive lesne de întrevăzut – din populații conlocuitoare, populații înlocuitoare.

2. Diferențe de mentalitate privind familia

În primul rând, trebuie avute în vedere diferențele uriașe între cele două civilizații, creștină și musulmană, în ceea ce privește mentalitatea referitoare la familie și viața sexuală. În cultura europeană post-modernă și post-creștină, relațiile interpersonale de ordinul sexualității pun în prim plan componenta hedonistă. După cum am arătat și în alt loc[1], în Europa de azi aceste relații se practică având drept scop principal satisfacția libidială, mai

[1] Nicolae Iuga, *Cauzalitate emergentă în filosofia istoriei,* Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2008, p. 119-125.

BDD-A27420 © 2017 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:39 UTC)

puţin regenerarea instituţiei familiei sau ideea de sacrament a uniunii bărbat-femeie indusă de religie. Viaţa sexuală, în mentalitatea occidentală de azi, este sustrasă oricărei normativităţi morale sau religioase. Omul occidental postmodern mediu este amoral şi fals religios. Iar în ceea ce priveşte latura juridică, obiectivul lui pare a fi unul singur, obţinerea recunoaşterii uniunii homosexuale ca fiind legală. De la homosexualitatea tolerată, privită ca o chestiune anormală şi strict privată, s-a trecut treptat la impunerea ei agresivă, ca alegere normală şi ca manifestare publică. Problema este o armă cu două tăişuri. Pe de o parte SUA şi statele europene, din motive de calcul politic şi din cinism, încurajează homosexualitatea şi manifestarea ei publică, deoarece un om rupt de tradiţiile şi de normativitatea moral-religioasă proprie este mai uşor de manipulat. Acesta se va simţi total liber şi cu adevărat liber, va ajunge la iluzia perfectă a libertăţii, întrucât este liber să-şi aleagă „orientarea" sexuală. Îi ajunge. Individul captiv hedonismului sexual va fi o pradă relativ uşoară pentru manipularea politică circumstanţială şi periodică. Pe de altă parte și pe termen lung însă este de prevăzut că homosexualitatea şi libertinajul în speţă sunt de natură să slăbească grav instituţia familiei tradiţionale şi să conducă la o scădere progresivă a natalităţii, până la o catastrofă a civilizaţiei occidentale.

Din acest punct de vedere, viitorul nu foarte îndepărtat al Europei va fi, demografic vorbind, adjudecat de către musulmanii poligami şi de către micile comunităţi etnice care se vor încăpăţâna să trăiască tradiţionalist creştin, în ipoteza că vor mai supravieţui astfel de comunităţi. În rest Europa, ipocrită și decrepită, travestită și fardată grosolan, simbolizată prin femeia cu barbă, se va scufunda singură în mocirlă, din cauza propriei sale depravări. Peste tot, lumea musulmană cunoaşte o adevărată explozie demografică. Populaţia islamică a crescut, de la 12% din populaţia globului, cât reprezenta la anul 1900, la aproximativ 20% în anul 2000, în prezent atigând un procent și mai mare, dar imposibil de stabilit cu acribie. Frecvent, în ţările islamice un singur bărbat, împreună cu cele 3 – 4 neveste legitime, formează o singură familie, care poate procrea până la 20 – 30 de copii. Pierderile reprezentate de tinerii morţi în războaie sau în atentate sinucigaşe sunt acoperite şi depăşite cu o repeziciune uimitoare. Astfel că ceea ce nu au reuşit să facă împotriva Europei turcii cu sabia, timp de secole, sau jihadiştii de azi cu atentatele lor teroriste, vor face musulmanii aparent inofensivi, stabiliţi legal în Europa de Vest, cu o sexualitate bine disciplinată moral-religios. Vor fi, cum s-a mai spus, o populație înlocuitoare.

3. Războaiele anti-musulmane

Războaiele anti-musulmane din ultimul deceniu şi jumătate, declaşante de către SUA sau la instigarea SUA, au radicalizat lumea musulmană care, firește, a reacţionat. De exemplu, războiul împotriva Irakului, de fapt bombardarea şi devastarea Irakului. Evident, miza principală a destabilizării Irakului a fost acapararea petrolului, dar nu era singura. A existat şi o miză politică. Ţările arabe au două posibilităţi. Prima, să admită pe teritoriul lor baze militare americane şi să aibă conduceri-marionetă filoamericane. A doua, ţările arabe care nu îndeplinesc aceste condiţii, trebuie să fie slăbite ecomonico-militar şi „integrate" într-un sistem care să asigure dominaţia regională a SUA și a aliatului lor local. Aşa se explică şi de ce SUA acţionează cu atâta fermitate şi consecvenţă în această zonă. Prima metodă de slăbire a acestor ţări constă în a le pune în imposibilitatea de a decide ele însele, în virtutea suveranităţii naţionale, cu privire la bogăţiile lor naturale, respectiv rezervele de petrol. În unele ţări arabe, au fost plantate mai demult guverne marionetă. În celelalte, guvernele au fost, sunt şi vor fi date jos cu forţa.

Următoarea etapă în războiul împotriva ţărilor musulmane a constituit-o, aşa cum am mai scris[2], regizarea aşa-numitei „primăveri arabe". De ce s-a făcut această destabilizare a ţărilor musulmane în lanţ, din Tunisia până în Yemen, chiar și cu riscul ca această

[2] Nicolae Iuga, *Șovinismul de mare putere,* Ed. Grinta, Cluj, 2014, p. 109-114.

BDD-A27420 © 2017 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:39 UTC)

destabilizare să afecteze şi Europa? Cel mai interesant răspuns la această întrebare îl aflăm de la William Engdahl, un economist şi politolog contemporan, consultant economic şi jurnalist independent. El descrie SUA de după al doilea război mondial ca fiind un tip de Imperiu cu totul nou, care nu se bazează pe ocuparea militară a unui teritoriu, ci pe controlarea unor resurse vitale[3]. Un imperiu informal, dar care controlează finanţele mondiale, lanţul alimentar de bază, energia, petrolul şi industria chimico-farmaceutică, un imperiu ajuns, după prăbuşirea fostei URSS, cea mai mare concentrare de putere din istorie. Şi acest super-imperiu, ca oricare alt imperiu din istorie, va avea un sfârşit, iar sfârşitul SUA va veni exact din această tendinţă a sa, aceea de a controla anumite resurse la scară planetară.

Scopul final al SUA în momentul de faţă (arată în continuare Engdahl[4]) este acela de a pune sub controlul său militar resursele din Africa şi Orientul Mijlociu, spre a putea bloca în acest fel creşterea economică în China şi Rusia, tocmai pentru a controla Eurasia în întregime. Numai că în prezent, după Engdahl, SUA au intrat în declin, deşi nimeni de la Washington nu este dispus să recunoască acest lucru, la fel cum în Marea Britanie în urmă cu o sută de ani nimeni nu voia să admită că Imperiul este în declin. În prezent, SUA depun toate eforturile nu numai ca să-şi menţină intactă puterea la care au ajuns, dar şi să-şi extindă dominaţia asupra întregii planete.

William F. Engdahl demonstrează că revoltele din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord nu sunt o serie de mişcări oneste şi spontane, pornite din interior şi menite să înlăture regimuri politice abuzive, ci aceste revolte au fost provocate din afară şi fac parte dintr-un plan politico-militar anunţat de către fostul preşedinte al SUA G. W. Bush la o reuniune a G8 din anul 2003, proiect numit „Orientul Mijlociu Mare". Acest proiect a fost pus la cale de către SUA pentru a lua sub control – prin „democratizare", de fapt prin „balcanizare" – întreaga lume islamică, din Afganistan şi Pakistan, prin Iran, Siria, Egipt, Libia, până în Tunisia şi Maroc, adică până la Gibraltar. Aşa-numita „primăvară arabă" a fost planificată şi organizată în prealabil, instigatorii de pe reţelele de socializare fiind plătiţi şi manipulaţi. Liderii arabi ai răscoalelor din statele islamice au fost instruiţi la Belgrad, de către specialişti americani din organizaţiile *Canvas* şi *Otpor*, unde s-a constituit o adevărată şcoală de diversiune şi destabilizare politică, după înlăturarea violentă de la putere a fostului preşedinte sârb Miloşevici[5].

Care ar fi motivele pentru care SUA ar urmări o demantelare sistematică a statelor musulmane? După Engdahl, primul motiv ar fi acela că în mâinile liderilor lumii arabe se află concentrată o bogăţie uriaşă, constând în fonduri acumulate şi resurse. Aceste state trebuie „democratizate", cam în felul cum s-a procedat în Rusia pe la începutul anilor '90, pentru ca aici să poată pătrunde „economia de piaţă", respectiv să se poată restructura economia după indicaţiile imperative ale FMI, astfel ca „băncile şi societăţile financiare occidentale să poată veni şi să-şi ia prada"[6].

Al doilea motiv ar fi „securizarea" şi militarizarea resurselor de petrol din locuri precum Libia şi Sudan, ţări care prezintă interes pentru creşterea economică viitoare a Chinei. Acest lucru nu a fost dezvăluit numai de către Engdahl şi abia în anul 2014, ci a fost preconizat cu mult înainte de către Zbigniew Brzezinski, într-o carte publicată în anul 1998[7]. Aici politologul american, fost consilier pe probleme de securitate al preşedintelui Jimmy Carter, preconizează strategia SUA în Eurasia, arătând că nici un concurent al SUA nu trebuie lăsat să ajungă capabil să domnie Eurasia şi să conteste pre-eminenţa globală a Americii. Pentru aceasta, în primul rând trebuie blocat accesul Chinei la resurse petroliere, la resursele Africii în general.

[3] www.williamengdahl.com, consultat la 22 feb. 2014.
[4] www.rt.com, consultat la 22 feb. 2014.
[5] Idem.
[6] Idem.
[7] Zbigniew Brzezinski, *The Grand Chessboard, American Primacy and Its Geostrategic Imperatives*, Basic Books, 1998.

BDD-A27420 © 2017 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:39 UTC)

În anul 2006, China a invitat la Beijing 40 de şefi de state din Africa, făcându-le oferte de afaceri deosebit de avantajoase şi propunând-le în acelaşi timp să facă investiţii, să construiască în Africa locuinţe, spitale şi să realizeze mari proiecte de infractructură, tot ceea ce nu a făcut FMI în Africa timp de 30 de ani de când se află înfipt acolo. Imediat după acest eveniment, Pentagonul a constituit un „Centru de comandă" special pentru Africa, *Africom,* şi a început cu destabilizarea ţărilor bogate în resurse din nord. Rezultatele înfricoşătoare ale politicii americane se văd la tot pasul: Tunisia, Egiptul, Siria şi Libia – altădată ţări prospere – sunt acuma ajunse prin ele însele la anarhie şi ruină. În fine, exodul refugiaților din cauza războaielor civile din țările musulmane destabilizate anterior de către SUA, cu concursul unor state europene, este lovitura de grație pe care o primește Spiritul creștin european.

Epicentrul exodului de refugiați s-a aflat în Siria. Războiul civil din această țară a fost declanșat la începutul anului 2011, în contextul a ceea ce s-a numit „primăvara arabă", destabilizarea Siriei urmând după aceea a Tunisiei și Egiptului. Totul a început cu manifestații anti-guvernamentale, organizate și finanțate din afară, după scenariul binecunoscut: manipularea din exterior a cetățenilor proprii cu ajutorul asa-ziselor „rețele de socializare". Protestatarii cereau libertăți politice și manifestau împotriva dinastiei Assad, președinții Hafez și fiul său Bashar aflându-se la conducerea țării de aproape o jumătate de secol. Organizatorii străini ai destabilizării au speculat abil și disensiunile confesionale intra-musulmane existente aici, respectiv faptul că secta alawită era apropiată a familiei Assad și majoritatea persoanelor care dețineau funcții importante în stat erau membri ai acestei secte. De asemenea au fost speculate și interesele politice ale importantei minorități kurde, populație musulmană dar ne-arabă. La fel ca și Gaddafi în Libia și Mubarak în Egipt, președintele Bashar al-Assad a recurs la reprimarea manifestanților. Deosebirea este că Gaddafi și Mubarak au căzut în scurt timp, dar Assad a rezistat neobișnuit de mult. Liderii autoritari ai Libiei și Egiptului nu au fost ajutați de către nimeni, în schimb în sprijinul regimului lui Bashar al-Assad a intervenit Federația Rusă.

Care sunt interesele Federației Ruse în problema siriană? Sunt de fapt interese diametral opuse intereselor pe care le au SUA în aceeași țară. Sunt chestiuni care nu au nici o legătură cu „democratizarea" Siriei și cu lupta împotriva dictaturii lui Bashar al-Assad, acestea fiind demagogie pură a Occidentului. Arabia Saudită este mult mai represivă și mai dictatorială decât Siria sau Libia, dar Arabia Saudită este țară „prietenă" a Americii și deci nu mai trebuie „democratizată". În realitate, SUA sunt interesate în a elimina Federația Rusă din furnizarea gazului metan în Balcani, Italia și sudul Europei în genere. Qatarul, Arabia Saudită și Turcia au planificat construirea unei mari conducte de transport gaz către Europa Centrală și de Sud, care permitea scoaterea Rusiei din joc, dar care trebuia inevitabil să traverseze teritoriul sirian. Președintele sirian Bashar al-Assad s-a opus, mizând pe varianta unei conducte rusești, care să transporte gaz din Federația Rusă prin Iran și Siria către Europa Estică și Meridională. Atunci Statele Unite și Marea Britanie au luat decizia de a acționa pentru înlăturarea prin forță a președintelui Bashar al-Assad de la putere și pentru dezmembrarea statului sirian.

După cum a arătat și fostul ministru francez de Externe Roland Dumas, încă din anul 2009, deci cu doi ani înainte de izbucnirea războiului civil din Siria, SUA, Israelul și Marea Britanie au planificat o acțiune militară anti-siriană[8], prin încurajarea, finanțarea și înarmarea în Siria a unor grupări jihadiste radicale anti-Assad, în acest fel luând naștere ceea ce mai târziu s-a numit „Statul Islamic", o creație a SUA, la fel ca și Al-Quaeda. Între timp, războiul civil din Siria s-a prelungit extrem de mult, devenind un amplu război de uzură, agravat și prin participarea mai multor armate străine. După patru ani de bombardamente și după atingerea unei cifre de peste un sfert de milion de morți, a început – în vara anului 2015 – și exodul unei populații civile de aproximativ trei milioane de persoane din țara pustiită de

[8]http://le-blog-sam-la-touch.over-blog.com/2015/08/roland-dumas-les-anglais-preparaient-la-guerre-en-syrie-deux-ans-avant-les-manifestations-en-2011-video.html

BDD-A27420 © 2017 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:39 UTC)

război. Primele destinații ale refugiaților sirieni au fost – natural – țările vecine musulmane și stabile, Turcia, Iordania și Libanul. Apoi din Turcia, refugiații musulmani au fost încurajați discret să treacă în Europa pe mare, în ambarcațiuni care navigau ilegal, cu toate riscurile inerente ale unei astfel de aventuri nebunești. În acest fel, Europa urma să fie invadată și ocupată aparent pașnic de către musulmani, într-un timp record, după care să fie alterată în cea mai profundă substanță spirituală a sa.

4. O idee politică eronată

Nu este vorba doar de o copleșire demografică de moment a populației autohtone de către musulmani ci, practic, spiritul european urmează să fie ucis în întregime și ireversibil. Dispare cu repeziciune atât Europa marilor culturi – Europa literaturilor clasice, a artelor plastice, a muzicii simfonice și a filosofiei – cât și Europa unui stil de viață, Europa fericirii cotidiene, a vieții plăcute și a divertismentului. Dispare sentimentul de siguranță, de confort, felul omului de a se simți bine, dispare viața de noapte, circulația pe timpul nopții este interzisă, iar aerul european devine irespirabil. În cantinele școlare unde există și elevi musulmani se servește la toată lumea mâncare corespunzătoare cu normele de puritate religioasă musulmană, chipurile spre a nu fi ofensate sentimentele religioase ale tinerilor musulmani.

Statele europene, în care s-a născut în timp o anumită idee de libertate, au intensificat controlul asupra propriilor cetățeni pentru a combate terorismul islamic, au devenit peste noapte state polițienești. Se instituie în fapt o teroare psihologică difuză. Puseuri periodice de isterie a atacurilor teroriste pe fondul unei paranoia colective continue. Este puțin probabil că musulmanii vor cuceri Europa în sensul militar clasic al termenului, dar este sigur că o pot face nelocuibilă. Problema „valorilor" tradiționale europene, pe care o evocă politicienii, nu ar trebui să se mai pună, pentru că adevăratele valori occidentale au dispărut deja de mai multă vreme, cu largul concurs al chiar elitelor politice europene. Un efect de bumerang, pervers, neprevăzut și nescontat, ca o sancțiune divină, pentru turbulențele pe care occidentalii (i. e. SUA și o Europă prea servilă în raport cu SUA) le-au provocat în lumea arabă, din lăcomie, din dorința nesăbuită de a acapara resurse, de a acumula putere și de a a realiza ceea ce s-a numit „globalizare" de pe poziții de forță.

Ceea ce frapează la prima vedere este modul de-a dreptul bizar în care s-a comportat Europa confruntată cu problema refugiaților musulmani. Liderii principalelor țări europene, între care s-a evidențiat cancelarul german Angela Merkel, au tratat problema ca pe o simplă criză umanitară. Este surprinzătoare aici combinația letală de naivitate stupidă, prostie flagrantă, lipsă de viziune, imbecilitate criminală, iresponsabilitate și cecitate politică de care au dat dovadă atât elitele politice cât și serviciile secrete de informații, numite (aici impropriu) și de „Inteligență". Liderii politici au decis, fără consultarea propriilor populații prin referendumuri așa cum ar fi fost normal, că sute de mii de refugiați trebuie primiți în toate țările europene pe cote repartizate obligatoriu, găzduiți în centre de primire confortabile, hrăniți, apoi ajutați să primească gratis o locuință, să li se ofere un loc de muncă și să fie integrați în societățile occidentale. În acest fel, liderii europeni au introdus ei înșiși un cal troian deosebit de periculos în inima Europei. După care, depășiți de situație, au dat-o la întors, transformând Europa libertății de circulație, simbolizată inclusiv prin podurile desenate pe bancnotele monedei euro, într-o Europă a gardurilor. Nu și-au pus nici un moment o serie de probleme grave de ordinul evidenței elementare.

Liderii europeni și serviciile de informații nu și-au pus de la bun început problema că imensele gloate de refugiați nu pot fi controlate om cu om, că printre refugiați se află și foarte mulți bărbați tineri, atletici, care pretind că nu au acte de identitate asupra lor dar refuză să fie identificați și amprentați. Indivizi care refuză alimentele și ajutoarele oferite gratuit de către Crucea Roșie, pe motiv că pe ambalajele acestora era imprimat semnul crucii (crucea roșie cu brațe egale înscrisă în cerc), un semn devenit opac și inobservabil pentru europeanul mediu,

BDD-A27420 © 2017 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:39 UTC)

semn pentru care europeanul de rând are percepția tocită și nu își mai pune problema ce a semnificat cândva, dar un semn care sare în ochi musulmanului de rând, ca un ceva sinistru pentru el, un ceva ce amintește de vremea Cruciadelor. Acești indivizi dădeau oare dovezi că doresc să se integreze în lumea occidentală? Nu păreau mai degrabă niște indivizi dubioși, fanatizați religios, cu pregătire militară și potențiali teroriști? În acest fel sute, poate mii, de teroriști arabi au fost ajutați, practic invitați să intre în țările occidentale, să se cazeze aici și să treacă la acțiune.

Nici un lider european nu și-a pus problema (probabil că mulți dintre ei nici nu au cultura necesară pentru aceasta) cu privire la felul în care a luat naștere Spiritul european, omul european (*homo europaeus*) și conștiința de sine a Europei. Oamenii trăitori în vestul continentului european la început de Ev Mediu au ajuns la conștiința de sine că sunt mai întâi creștini și apoi europeni – în această ordine –, abia atunci când și-au pus problema să elibereze locurile sfinte din Palestina de sub stăpânirea păgână (musulmană). În baza acestei conștiințe creștine, europenii au început să se organizeze ca europeni și să pornească, în secolele XI – XII, expedițiile războinice cunoscute sub numele de Cruciade. Europeanul mediu de azi a uitat complet de Cruciade, dar musulmanul nu. Musulmanul de azi are resentimente istorice, conștiente sau subconștiente, față de Europa și are motivele lui să fie pornit distructiv împotriva civilizației europene.

5. În concluzie

Azi lucrurile sunt incomparabil mai periculoase decât pe vremea expansiunii otomane. Invadarea musulmană pașnică până la un punct a întregii Europe, care s-a produs deja, a avut loc extrem de rapid. Spiritul creștin european este practic pe cale de dispariție, liderii europeni sunt sub-mediocri, iar Islamul a reușit, chiar cu concursul involuntar al liderilor europeni, să mute războiul anti-european în inima Occidentului. Apoi, în abstract vorbind, un războinic musulman sinucigaș, în stare să-și dea viața pentru cauză în orice moment, este în principiu superior ca luptător, față de un soldat european, care este în stare în orice moment să se ascundă spre a-și salva propria sa viață. Musulmanii au arme primitive, dar au o religie vie. În schimb, occidentalii au arme mai performante, dar au o religie moartă. Confruntată cu această realitate de o gravitate extremă, Europa nu prea mai are șanse, inclusiv pentru faptul că a fost deja debilizată religios în mod deliberat, iar Ideea globalizării, care teoretic trebuia să protejeze și să propulseze Europa în prim plan mondial, nu are șanse, tocmai pentru faptul că această idee este o afacere, nu o religie.

BDD-A27420 © 2017 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:39 UTC)